

81H-2

1478

E reja e Kajo Gurrajt

DRAME

HAMZA
MINAROLLI

8JH-2

1478

HAMZA
MINAROLLI

E reja
e
Kajo
Gurrajt

(Dramë në dy akte)

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

4507

MINAROLI
HAMZA

Redaktor
ISUF NELAJ

Piktor
BESNIK TRUNGU

E reja
e
Kajo
Gurrajt

(Drame në dy akte)

Reçensues

Dhimitër Xhuvani

Kudret Velça

Naum Prifti

5-113
12/8

12/8

11/11
11/11

PERSONAZHET

- KAJAN (KAJO) GURRAJ — *plak rreth të 60-ave*
SABIKOJA *e shoqja*
QERIMI
HYSENI
HAMDIU *djemtë e Kajos*
GANIU
NAZMIJA *e shoqja e Qerimit dhe e
bija e Pashos*
BULJA *e shoqja e Hamdiut*
NETA *e shoqja e Hysenit*
PASHO PISHA *komandant çete balli dhe
babai i Nazmijes*
SELIMI *i biri i Pashos, partizan*
ALUSH AGO *ballist, mik i Pashos*
NURIU *i biri i Qerimit dhe Naz-
mijes*

MALIQUI

vëllam i Kajos dhe krye-
tar i këshillit të fshatit Gu-
rraj

RAKIPI

hasm i Kajos

BEXHETI

i biri i Rakipit

IDRIZI

nip i Kajos

Fshatarë, partizanë, ballistë.

**Ngjarja zhvillohet në një fshat të Shqipërisë
Juglindore midis tetorit 1943 dhe marsit 1944.**

A K T I I

SKENA 1

Kajo Gurraj në dhomën e zjarrit. Është i menduar e pi duhan. Kohë mbrëmjeje.

KAJOJA — (*Monolog.*) Pse t'ia thotë kësaj së ardhure Pasho Pisha në këtë prag vjeshte?! Të ketë ndonjë hall kështu, apo si? S'ka mbushur muaji që thirri Qerimin. Tani na ngrihet e vjen vetë... (*Thërret të shoqen.*) Sabiko! Sabiko, moj!

SABIKOJA — (*Nga jashtë.*) Erdha.

KAJOJA — A është aty Qerimi, moj?

SABIKOJA — (*Nga jashtë.*) Këtu është, te dhentë.

KAJOJA — Thuaj të vijë këtu! (*Pauzë, me vete.*)

Dreq, o punë! S'të lënë rehat në hallet e tua, po na, të bëhet edhe krushku ballist e të ngrihet nga ana e anës e vjen e të ngatërron. (*Hyn Qerimi.*)

QERIMI — Më deshe, baba?

KAJOJA — E, të desha. (*Pauzë, Qerimi ulet.*) A nuk më thua për se vjen yt vjehërr sonte këtu?

QERIMI — Si or, për se vjen?!

KAJOJA — E, or, e. Për se vjen, po të pyes?!

QERIMI — Po për ty vjen, o baba. Ai të do e të nderon. Vjen edhe për Ganinë që u lirua nga burgu.

KAJOJA — Hë, e di, e di. Hëm... Jo po thashë, se mos ka ndonjë qëllim të prapë e ti e di e s'ma thua...

QERIMI — Qëllim të prapë ai ndaj teje?

KAJOJA — E de! Se ndryshe s'ka për se të vijë. Pasho Pisha e di që unë jam gjallë dhe mendtë në kokë i kam dhe më mirë se ç'e di unë se ku më pikon çatia, s'ka si ta dijë tjetri. Apo jo? Demek, ti s'di gjë pse vjen?

QERIMI — Unë e di që vjen për të mirë... për të të nderuar ty...

KAJOJA — Jo, po thashë, se ishe para ca kohësh andej e mos të tha gjë.

QERIMI — Tani, muhabet bëmë goxha atë natë, por...

KAJOJA — Lëri «poret» ti e më thuaj di apo s'di gjë pse vjen?

QERIMI — *(Me drojtje e me gjysmë zëri.)* Ç'dija t'i thashë.

KAJOJA — Ashtu de! Dhe dëgjo këtu. Ti je imbir dhe jo i Pasho Pishës. Dëgjove? Dëgjova, thuaj. Gjer më sot s'ma ka ngrënë qeni shkopin. Dhe as që ka për të ma ngrënë. Po hilet s'i duroj dot. Çdo hap me mend, se të kam të madhin. Ik tani te dhentë. *(Qeri-*

mi del dhe hyn Sabikoja, e hutuar diç kërkon.)

KAJOJA — Si u bë djali i Hysenit, moj? (*Sabikoja lëviz nëpër dhomë e diç kërkon.*)

SABIKOJA — E ka zënë gjumi, thotë nusja.

KAJOJA — Dëgjo këtu, ti! Djemtë s'i kam në shtëpi, prandaj gjersa të kthehen ata, nga ty dhe nga nusët dua që as gjembi të mos u hyjë në këmbë nipërve dhe mbesave të mia. Dëgjove? Dëgjova, thuaj! Ashtu de!

SABIKOJA — (*Gjithnjë duke ardhur vërdallë e duke kërkuar diçka e hutuar.*) E po fëmijë janë ata. Lozin e bredhin gjithë ditën. Edhe do të sëmuren ndonjëherë, edhe gjembi do t'u hyjë, ndryshe, s'rriten, po më lër rehat se s'po e gjëj...

KAJOJA — Ç'kërkon, moj, kështu si e shushatur, se na more mendtë?

SABIKOJA — Hapsin e sëndukut kërkoj.

KAJOJA — Po ja, moj, ku e ke, të plasën! Vetë e vure në kamare. (*Sabikoja merr çelësin dhe del me vrap.*) Dreq, o punë. Është bërë si e luajtur, sikur po vjen mbreti. (*Hyn Nazmija.*) Sa të kisha në mendjë, moj bijë.

NAZMIJA — Urdhëro, baba!

KAJOJA — Para nja tri javësh tët shoq e thirri yt atë, Peshoja. Të tha gjë ç'e desh?

NAZMIJA — Tët biri s'para ia ka qejfi t'i zgjatë muhabetet me mua, baba, po zotrote ku të ha meraku?

KAJOJA — Kohët e fundit si shumë i kanë puqur
pipzat im bir me tët atë, Kjo s'më pëlqen.

Diç bluajnë, po s'di ku do t'i dalë tymi.

NAZMIJA — Siç më tha Qerimi një natë, Pashos
nuk i ka pëlqyer lënia e gjakut të Hysniut
për pas luftës...

KAJOJA — E çë pastaj? Pashos do t'i merrja lejë
unë?! Ai të lajë turpet e tij, se të miat i di
vetë.

NAZMIJA — Edhe tët bir, Qerimin, e ha ky me-
rak...

KAJOJA — Po, doemos. Më thuaj me kë rri, të të
them se cili je! (*Hyn Sabikoja.*)

SABIKOJA — Ngrehu, se erdhën. (*Nazmija del.*)

KAJOJA — Kush erdhi, moj?

SABIKOJA — Po krushku me Alush Agon, more,
kush tjetër. Ngrehu, de!

KAJOJA — Ku të vete, moj?

SABIKOJA — Si ku të vesh? Të dalësh të presësh
krushkun.

KAJOJA — Mirë jam këtu unë. Pse, pak jeni ju
poshtë për ta pritur?!

SABIKOJA — Po ai vjen për ty, more burrë...

KAJOJA — S'e dimë akoma se për kë vjen, jo.
Kur t'i nxjerrë këmbët, atëherë shohim e
bëjmë.

SABIKOJA — Pu-pu-pu-pu-pu! Pa ç'janë këto,
more burrë?! Të vjen krushku në shtëpi
e ti s'lëviz nga vendi!

KAJOJA — (*Ashpër.*) Këput qafën aty, se s'u bëre

ti të më japësh mend mua! (*Sabikoja merr e rregullon shiltetë e postiqet e dhomës.*) Oj, sikur pō vjen mbreti e jo Pasho Pisha! (*Sabikos*). Dhe në daç ta dish, të mos ishte hatri i Nazmijes, që e kam më të mirën e nu-seve, zor se e prisja sonte.

SABIKOJA — E bën ti, e bën. Zaten tërë jetën çakmak ke qenë...

KAJOJA — Ashtu de! Jo po ta dish mirë! (*Ndihen këmbë në shkallë. Sabikoja del sakaq. Pas pak futen Pashoja, Alushi, Qerimi dhe Sabikoja. Kajoja u del në mes të dhomës.*)

PASHOJA — Mirë se të gjejmë, o Kajan Gurraj! (*Takohen.*)

KAJOJA — Ju qoftë këmba e mbarë! (*I takon atë dhe Alushin.*) Po pa lirohuni një çikë! Hë, Qerim, merrua armët e varua! (*Heqin armët, kollanët me fishekë dhe ulen nëpër vende.*)

PASHOJA — (*Pasi është ulur e merr kutinë që i zgjat Kajoja.*) Më kishte marë malli për ty, dhe sebeci i Ganiut pō ishte, po hë sot e hë nesër, gjer dje që e premë me Alushin. «Do vemi nesër, i thashë, dhe pikë». Telashe e punë plot, por edhe miqtë s'duhën harruar.

KAJOJA — (*Pasi i jep kutinë Alushit.*) Të drejtë ke, o Pasho, po ja që erdhën kohë të prapa e s'u duhet vënë re njerëzve. Ku ta dish si e kanë hallin. Unë, për vete, as jap, as kërkoj hesap se kujt i vete dhe kush më